

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Lauantai 8.7.2017
Iltaseurat klo 18.30
Reijo Mattila

Kuopiolaisen Ars Fennica -taiteilija Pauno Pohjolaisen taiteesta on julkaistu hieno teos. Kirjassa on valokuva taiteilijasta työnsä äärellä. Mietteissään hän istuu penkillä, puupöllillä, selkä katsojaan. Mies ei katso tyhjyyteen. Katse suuntautuu keskeneräiseen veistokseen. Kaikkialla näkyy ahkeran työn jälkiä, lattia on täynnä puun säpäleitä. Siinä kuvanveistäjä, puusepän, kirvesmiehen ja metsätyömiehen poika istuu mietteissään. Juuret ovat maanläheisessä ja visuaalisesti ankarassa uskonelämässä, körttiläisyydessä. Taiteilijan modernit teokset vievät perustavien kysymysten äärelle. Vierellä olevan tekstin ensimmäiset sanat ovat: Onko kuiskaus vai huuto kuuluvampaa? Kyse on elämästä ja kuolemasta, kärsimyksestä ja anteeksiannosta, keskustelusta taivaan asujaimen kanssa, kuten hän on nimennyt Alavan kirkossa olevan hienon teoksensa.

Työn ääressä oleva mies tuo mieleen toisen puusepän, köyhän rakentajan, oikeudenmukaisen miehen. Vanhassa kuvassa Joosef on arkisessa puusepän työssään. Häneltä Jeesus lapsena oppi rakentajan ammatin. Ei ihme, että katolinen kirkko on nimennyt Joosefin puuseppien ja käsityöläisten taivaalliseksi suojelijaksi. Hän on myös epäilyksissä olevien suojelija.

Joosef, lastaan odottavan Marian puoliso, vie meidät keskelle arkielämän puristusta. Kehyksenä on koti, jota kalvaa keskinäisen luottamuksen puute, salainen hajaannus, kalvava epäluulo, loukattu itsetunto, petetyt alennus. Joosef vie meidät sinne, missä kamppaillaan toivosta, missä sydäimestä nousee tuskainen huokaus: ”Syvyydestä minä huudan sinua, Herra.” (Ps.130:1)

Eikö tässä luottamuksen puutteessa ole meidän aikamme sairaus. Perhepiirissä, yhteiskunnallisessa elämässä, kansojen välisissä suhteissa ja myös omassa herännäisyydessämme epäluulo kalvaa. Kokemuksesta tiedämme, että luottamuksen menettänyt, kiusattu ihminen jää helposti pyörimään omassa surkeudessaan, velloo siinä ja oma kokemus vain voimistuu. Jos on menettänyt luottamuksen toiseen ihmiseen, sitä on vaikea palauttaa. Ei ole helppoa olla armollinen luottamuksen pettäneelle eikä itselleen.

Psalmi 130, joka alkaa sanoin: ”Syvyydestä, minä huudan sinua, Herra”, päättyy sanoihin: ”Hän lunastaa Israelin kaikista sen synneistä.” Matteus toistaa nämä sanat perustellessaan lapselle annettavaa Jeesus-nimeä, koska hän lunastaa synneistä. Jesajan profetia tulkitsee tämän nimen sanalla Immanuel, ”Jumala meidän kanssamme”. Nimestä säteilee Jeesuksen yleismaailmallinen merkitys. ”Herra pelastaa”. Hän lunastaa kansansa kaikista sen synneistä. Hän pelastaa ei vain yhden kansan, vaan koko ihmiskunnan. Jumalan oleminen ihmisten kanssa merkitsee armoa, anteeksiantamusta, vapautta omista suorituksista ja kokemuksista. ”Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman kanssa eikä lukenut ihmisille viaksi heidän rikkomuksiaan: meille on uskottu sovituksen sana.” (2.Kor. 5:19)

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Elämän kipujen keskellä, raskaissa, öisissä aatoksissa vaeltaville ihmisille vakuutetaan: Jumala on meidän kanssamme. Hän ei ole kaukainen, epämääräinen ja saavuttamaton. Hän on Jeesuksessa Kristuksessa tullut ihmiseksi, astunut historiaan. Hän on meidän kanssamme. Ei vain minun, vaan meidän. Hänen toimintansa ei kohdistu vain muutamaan hurskaaseen tai muusta erottuvaan ryhmään, vaan koko kansaan. Kaikkiin, joiden kuiskaus tai huuto kohoaa häntä kohti. Ketään ei suljeta pois, ei siksi, että hän on heikko tai että hän on langennut. Jumalan rakkaus ulottuu niihinkin, jotka ovat jääneet ulkopuolelle tai joita ei perheväen keskuudessa tunnusteta oikeiksi.

Vaikka kirkko ja herännäisyytemme on usein vetoinen, jopa ristivetoinen ja kolea, Jumala lupaa olla kanssamme. Hän on kanssamme onnistumisessa ja epäonnistumisessa, yksinäisyydessä ja yhteydessä, terveydessä ja sairaudessa, nuoruudessa ja vanhuudessa. Kaikessa olemme iankaikkisen elämän osallisuudessa. Meitä kannattaa päivästä päivään pyyteetön rakkaus, armollisuus ja hyvyys. Kysymys on ihmisen turvallisuudesta, turvallisuudesta, joka ei riipu mistään systeemistä, vaan Jumalan läsnäolosta ja rakkaudesta. Tässä läsnäolossa voidaan tunkea lämpöä, ystävämieltä ja viihtymystä.

Seuravieraana istun penkillä, vieressä tuttuja ja tuntemattomia. Edessä on elämä puunsäpäleinä. Katse suuntautuu sisimpään ja kaukaisuuteen. Sydäimestä nousee huokaus: ”Syvyydestä minä huudan sinua, Herra.” Tässäkö on minun elämäni. Tässä on menneiden sukupolvien taistelu ja kilvoitus. Tässä tämän päivän ihminen kaikesta omasta riisuttuna. Ja kuitenkin: Jumala on meidän kanssamme. Hän ei ole kaukana yhdestäkään meistä. Paavalia lainaten: ”Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan. Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva, ei korkeus eikä syvyys — todellakaan ei mikään — voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.”